

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/159/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115214237
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1115214237.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej, v právnej veci žalobcu: L.Š. X., B. H. XX, B., proti žalovanému: UNIQA poisťovňa, a.s., so sídlom Krasovského 15, Bratislava, IČO: 00 653 501, o zaplataenie 513,75 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 13. októbra 2017, č.k. 11C/107/2015-100, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplataenia sumy 513,75 eur s príslušenstvom titulom poistného plnenia. Zo správy o nehode zistil, že bola spôsobená dňa 26.05.2012 o 11:00 hod. na parkovisku Avion Shopping Park J. V., poisteným v spoločnosti UNIQA. Žalobca v žiadosti o vyplatenie poistného plnenia rozpočtom dňa 09.07.2013 žiadal poisťovňu UNIQA o vyplatenie úhrady poistného plnenia a dňa 30.05.2014 reklamoval likvidáciu škodovej udalosti zo dňa 26.05.2012. Listom zo dňa 08.09.2014 žalobca urgoval podanie reklamácie zo dňa 30.05.2014 a reklamoval likvidáciu škodovej udalosti zo dňa 26.05.2012. Listom zo dňa 16.09.2014 žalovaný oznámil žalobcovi, že ich poistený napriek viacerým urgenciám nenahlásil poistnú udalosť, a keďže poistná udalosť nebola vyšetrená políciou, nedalo sa spoľahlivo zistiť všetky skutkové okolnosti a ustáliť, ktoré z nich boli príčinou škody, a teda nie je možné stanoviť právny základ škodovej udalosti a prípadnú zodpovednosť poisteného za škodu. Listom zo dňa 07.10.2014 žalobca vyzval J. V.A., aby si splnil svoje povinnosti voči poisťovni a oboznámil ho s tým, že i po viacerých urgenciách mu nebolo uhradené poistné plnenie. Listom zo dňa 21.11.2014 žalovaný oznámil žalobcovi, že právo na náhradu škody považuje za premlčané. Listom zo dňa 16.01.2015 žalobca oznámil žalovanému, že s premlčaním nesúhlasí. V liste zo dňa 20.01.2015 adresovanom žalobcovi, žalovaný zotrval na tom, že nárok žalobcu je premlčaný. Listom zo dňa 23.02.2015 sa žalobca pokúšal so žalovaným uzatvoriť zmier, na ktorý žalovaný reagoval tak, že nárok z poistného plnenia je premlčaný, a nie je preto možné uzavrieť zmier. Žalobca listom zo dňa 09.04.2015 podal sťažnosť proti postupu poisťovne UNIQA pri riešení poistnej udalosti na Národnú banku Slovenska na Odbor dohľadu nad trhom cenných papierov, poisťovníctvom a dôchodkovým sporením, ktorá vo svojom liste zo dňa 20.04.2015 uviedla, že nie je predmetom dohľadu nad dohľadanými subjektmi rozhodovanie sporov z právnych vzťahov medzi dohľadanými subjektmi a ich klientmi, na ktorých prejednávane a rozhodovanie sú príslušné súdy alebo iné orgány podľa osobitných predpisov. Zistený skutkový stav posúdil podľa § 15 ods. 1 a 2 zák. č. 381/2011 Z.z. o povinnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom, § 106 ods. 1 Obč. zákonníka a dospel k záveru, že nárok žalobcu je premlčaný. Vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania, na základe ktorých ustálil, že dňa 26.05.2012 o 11:00 hod. bola

dopravná nehoda medzi J. V., držiteľom motorového vozidla, ktoré je poistené u žalovaného a žalobcom. Po oznámení škodovej udalosti zo strany žalobcu žalovaný bezodkladne zabezpečil vykonanie obhliadky motorového vozidla, ktoré sa uskutočnilo dňa 28.05.2012. Prihliadol na žalovaným vznesenú námietku premlčania a poukázal na to, že žalobca nesprávne uviedol vo svojej žalobe, ako aj v jeho vyjadreniach, že na danú vec platí § 104 Obč. zákonníka, ktorý ustanovuje trojročnú premlčaciu lehotu. Na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi v povinnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila. To znamená, že priamy nárok poškodeného na poistné plnenie voči poisťovateľovi sa premlčí v rovnakej objektívnej a subjektívnej lehote ako nárok poškodeného na náhradu škody voči poistenému škodcovi. Poukázal na to, že ust. § 15 ods. 2 cit. zákona priamo odkazuje na § 106 Obč. zákonníka, ktorý je osobitným ustanovením vo vzťahu k všeobecnej úprave dĺžky premlčacej doby. Premlčacia doba začína plynúť odo dňa, kedy sa poškodený dozvie, resp. nadobudne vedomosť o škode a o tom, kto za škodu zodpovedá. Dospel k záveru, že žalobca si bol vedomý, že škoda vznikla dňa 26.05.2012, a teda premlčacia doba, kedy si mohol uplatniť svoj nárok, mu uplynula dňa 26.05.2014. Uplynutiu premlčacej doby sa žalobca mohol vyvarovať tak, že svoj nárok na náhradu škody by uplatnil na súde v premlčacej dobe. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a contrario tak, že žalovaný nemá právo na náhradu trov konania s odôvodnením, že mu v konaní trovy nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca, uviedol, že sa domáha neprijatia námietky premlčania a nároku na náhradu úmyselnej škody z právneho dôvodu v časti porušenia zákonných povinností žalovaným a v tejto časti žiadal pokračovať v konaní na súde prvej inštancie. Uviedol, že medzi stranami je sporné naďalej, či došlo k premlčaniu nároku žalobcu z titulu iného právneho dôvodu. Odvolanie odôvodnil vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Namietal, že sa nerozhodovalo o celej prejednávanej veci v zmysle § 212 ods. 2 C.s.p., rozhodovalo sa v časti neúmyselne spôsobenej škody poisteným škodcom J. V., nerozhodovalo sa v časti škody spôsobenej úmyselne žalovaným poisťovateľom UNIQA. K časti neplnenia povinnosti žalovaným, najmä podľa § 11 ods. 6, písm. a/, písm. b/ sa žalovaný úmyselne včas nevyjadril, a ani súd prvej inštancie v tejto časti nekonal, ani rozhodnutie neodôvodnil. K odvolaniu pripojil svoje vyjadrenie k odvolaniu na pojednávanie zo dňa 13.10.2017 a poukázal najmä na jeho časť IV. v nadväznosti na predchádzajúce odstavce v časti III. 3e, 3f, 3g a 3h. V tomto vyjadrení namietal nesprávnu aplikáciu § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom (ďalej len „PZP“) žalovaným; že v zmysle § 823 Obč. zákonníka žalovaný neuviedol osobitné predpisy a v zmysle § 799 Obč. zákonníka neuviedol, ktoré povinnosti poistený alebo poškodený nesplnili, a ani žiadne ďalšie potrebné doklady si poisťovateľ nevyžiadal. Namietal, že si nesplnil ani povinnosti poisťovateľa v zmysle § 11 ods. 6 Zákona o PZP tým, že nekomunikoval. Ďalej namietal, že žalovaný nerozlišuje škodovú udalosť a poistné plnenie v nadväznosti na začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby. Podľa § 15 ods. 2 Zákona o PZP platí len „rovnaká úprava“, deň, keď sa poškodený dozvie o novej škode a že za ňu zodpovedá poisťovňa neplnením si svojich zákonných povinností, nie je rovnaký. Poukázal na ust. § 104 a § 106 Obč. zákonníka s tým, že špecializované ust. § 15 ods. 2 Zákona o PZP sa na § 104 neodvoláva, nekonštatuje priamo jeho neplatnosť, i keď ustanovenie je o začiatku plynutia premlčacej doby za rok po poistnej udalosti. Ust. § 15 ods. 2 Zákona o PZP sa odvoláva len na § 106, ktorý ustanovuje len deň, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Nesprávne žalovaný tvrdí, že žalobca žiadal o likvidáciu formou faktúr, keď po obhliadke vozidla dňa 28.05.2012 bolo jednoznačne dohodnuté poistné plnenie rozpočtom s výslednou sumou 315,75 eur a opätovne poukázal na neplnenie si povinnosti žalovaným v zmysle § 11 ods. 6 Zákona o PZP, keď nereagoval na jeho žiadosť o vyplatenie poistného plnenia rozpočtom zo dňa 09.07.2013, bol nečinný a nekontaktoval ani poškodeného navrhovateľa. Žiadal rozhodnúť o neprijatí námietky premlčania s poukazom na § 15 ods. 1 a 2 Zákona o PZP s tým, že pri rovnakej právnej úprave na premlčanie nároku na náhradu škody objektívna premlčacia doba uplynula dňa 26.05.2015, žaloba bola podaná včas, pretože subjektívna doba uplynula neskôr, a to z dôvodov, že i keď poisťovateľ má pri uplatnení nároku poškodeného na náhradu škody rovnaké právne postavenie ako osoba, ktorá škodu priamo spôsobila, nemožno tieto dva nároky na náhradu škody stotožňovať. Proti škodcovi ide o nárok z titulu náhrady škody, a proti jeho poisťovateľovi ide o osobitné právo na plnenie založené všeobecne záväzným právnym predpisom § 15 Zákona o PZP, pričom proti každému z nich z iného právneho dôvodu. Ust. § 15 ods. 2 Zákona o PZP sa odvoláva na § 106 Obč. zákonníka, ktorý upravuje premlčaciu dobu, táto sa však uplatní vo vzťahu k ust. § 420. Ďalej uviedol, že v zmysle § 106 Obč. zákonníka sa ako poškodený dozvedel o škode a o tom, že za ňu zodpovedá žalovaný tak, že dňa 20.05.2014 pri osobnej návšteve na ústredí sa dozvedel o skutočnosti, že nemajú oznámenie škodovej udalosti

vyplnené písomne poisteným škodcom; ide o porušenie právnej povinnosti podľa § 11 ods. 6 písm. a/, b/ Zákona o PZP a dňa 16.09.2014 sa prvým písomným oznámením dozvedel o uzavretí škodovej udalosti bez plnenia, čo je taktiež porušením právnej povinnosti v zmysel uvedených ustanovení. Subjektívna premlčacia doba uplynula po 26.05.2015.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny po vecnej, ako aj právnej stránke a nestotožňuje sa s tvrdeniami žalobcu, uvedenými v odvolaní.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplata žalovanej istiny titulom poistného plnenia; jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyšli najavo; vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia zák. č. 381/2011 Z.z. o povinnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom a Občianskeho zákonníka, ktoré aj správne vyložil a dospel k správemu záveru, že premlčacia doba, kedy si mohol žalobca uplatniť svoj nárok uplynula dňa 26.05.2014, keďže o škode mal vedomosť už dňa 26.05.2012. Svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobe nevyhovel, aj riadne odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

6. Žalobca vo svojom odvolaní v jeho podstatnej časti zopakoval svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi v odôvodnení rozhodnutia dôsledne vysporiadal a v dostatočnom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. Odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. a v podrobnostiach na ne odkazuje.

7. Žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému úhrady poistného plnenia z dôvodu, že dňa 26.05.2012 mu pri dopravnej nehode bola spôsobená škoda držiteľom motorového vozidla, ktoré bolo poistené u žalovaného. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že žalovaný po oznámení škodovej udalosti žalobcom vykonal obhliadku motorového vozidla žalobcu dňa 28.05.2012 a žalobca žiadosťou zo dňa 09.07.2013 požiadal o vyplatenie poistného plnenia rozpočtom, ktoré mu žalovaný nevyplatil a v konaní namietal premlčanie žalobcom uplatneného nároku.

8. Súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti žalovaným vznesenej námietky premlčania správne vychádzal z ust. § 15 ods. 1 a 2 Zákona o PZP, v zmysle ktorých poškodený je oprávnený uplatniť si svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi, pričom na premlčanie jeho nároku proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti škodcovi. Správne tiež na zistený skutkový stav aplikoval ust. § 106 ods. 1 Obč. zákonníka, na ktoré výslovne odkazuje ust. § 15 ods. 2 Zákona o PZP, a podľa ktorého sa právo na náhradu škody premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca mal vedomosť o vzniku škody už dňa 26.05.2012, ako aj o tom, kto za ňu zodpovedá, pričom o výške škody v sume 513,75 eur, zaplata ktorej sa v konaní domáha, mal vedomosť najneskôr po uskutočnení obhliadky jeho motorového vozidla žalovaným dňa 28.05.2012, a teda svoj nárok si uplatnil na súde žalobou podanou dňa 25.05.2015 až po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby. Správne preto súd prvej inštancie posúdil ako dôvodnú žalovaným vznesenú námietku premlčania a správne rozhodol, keď z tohto dôvodu žalobu zamietol.

9. Žalobca nedôvodne vo svojom odvolaní namieta, že súd prvej inštancie nerozhodol o celej prejednávanej veci, keď nerozhodol o jeho nároku na náhradu škody úmyselne spôsobenej žalovaným porušením jeho zákonných povinností, t.j. z iného právneho dôvodu.

10. Súd je v civilnom sporovom konaní viazaný žalobným návrhom žalobcu (§ 216 ods. 1 C.s.p.) To znamená, že je viazaný uplatneným nárokom a jeho rozsahom tak, ako si ho žalobca v žalobe uplatnil na základe ním tvrdených rozhodujúcich skutočností. Žalobca môže žalobu zmeniť počas konania na základe návrhu na zmenu žaloby, so súhlasom súdu. Zmenou žaloby je okrem iného aj podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe (§ 140 ods. 2 C.s.p.).

11. Žalobca v žalobe, a aj vo všetkých svojich podaniach uvádzal, že žalovaný ako poisťovateľ si neplnil riadne svoje povinnosti vyplývajúce mu zo Zákona o PZP a tieto svoje povinnosti porušil pri likvidácii predmetnej škodovej udalosti, avšak z jeho žaloby je zrejmé, že sa ňou nedomáhal proti žalovanému náhrady škody, ktorá by mu vznikla priamo porušením zákonom stanovených povinností žalovaného ako poisťovateľa, ale domáhal sa zaplataenia poistného plnenia z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom v zmysle zák. č. 381/2001 Z.z., keď v žalobe výslovne uviedol, že sa domáha, aby súd rozhodol o poskytnutí poistného plnenia žalobcovi za poisteného poisťovňou UNIQA a v ďalšom texte uviedol, že sa domáha, aby poisťovňa UNIQA začala plniť svoje povinnosti. V priebehu konania žalobca nepožiadaval o pripustenie zmeny žaloby, a preto v tomto konaní môže súd rozhodovať len o žalobcom uplatnenom nároku v žalobe na úhradu poistného plnenia a nemôže rozhodovať o žalobcom tvrdenej úmyselne mu spôsobenej škode žalovaným z iného právneho dôvodu, a to z dôvodu porušenia jeho zákonných povinností, keďže takýto nárok si žalobca proti žalovanému neuplatnil, a nie je preto predmetom konania.

12. Žalobca ďalej vo svojom odvolaní namieta, že pri uplatnení nároku poškodeným na náhradu škody proti škodcovi ide o nárok z titulu náhrady škody a proti jeho poisťovateľovi ide o osobitné právo na plnenie vyplývajúce z § 15 Zákona o PZP, a teda ide o nárok uplatnený proti každému z nich z iného právneho dôvodu. Z ust. § 15 ods. 1 Zákona o PZP však vyplýva, že poškodený je oprávnený uplatniť si proti poisťovateľovi len ten nárok, ktorý mu v dôsledku škodovej udalosti vznikol proti poistenému škodcovi, pričom v zmysle odseku 2 cit. ustanovenia na premlčanie tohto nároku na náhradu škody, uplatneného proti poisťovateľovi, sa vzťahuje rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti škodcovi. To znamená, že premlčanie nároku poškodeného na náhradu škody uplatneného v súlade s § 15 ods. 1 Zákona o PZP priamo proti poisťovateľovi je potrebné posudzovať podľa § 106 ods. 1 Obč. zákonníka, na ktoré ustanovenie výslovne odkazuje § 15 ods. 1 Zákona o PZP. Nedôvodne s poukazom na § 104 Obč. zákonníka žalobca namieta, že premlčacia doba je trojročná, keď ust. § 104 Obč. zákonníka sa vzťahuje len na práva na plnenie z poistenia, tzn., na poisteného, a nie na právo poškodeného na náhradu škody. Ust. § 106 ods. 1 Obč. zákonníka výslovne upravuje dvojročnú premlčaciu dobu práva na náhradu škody, ktorá plynie odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, tzn., v danom prípade kedy sa dozvie o vzniku škody spôsobenej škodcom a o osobe škodcu, a nie kedy sa dozvie o neplnení si zákonných povinností poisťovňou, ako namieta žalobca v odvolaní s poukazom na novú škodu, ktorá nie je predmetom konania vzhľadom na to, že žalobou si neuplatnil žiadnu konkrétnu škodu, ktorá by mu vznikla v dôsledku neplnenia povinností žalovaným, ale uplatnil si svoj nárok na náhradu škody spôsobenej škodcom priamo proti jeho poisťovateľovi, t.j. škody, ktorá mu vznikla v dôsledku nehody a nebola mu spôsobená žalovaným, ale škodcom.

13. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybnili správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanému, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní trovy nevznikli.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).